

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

02 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătorie Chișinău din 05 martie 2019 și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 17 aprilie 2019, declarat de avocata Malai Tatiana în numele inculpatului

Corjan Eugen, născut la
XXXXXX, originar și locuitor al mun. XXXXXX, str.
XXXXXX, cetățean al R. Moldova, condamnat anterior
prin:

1) sentința Judecătoriei Chișinău din XXXXXX,
în baza art. 192¹ alin. (2) lit. a), c), 90 Cod penal, la 2
ani închisoare, cu suspendarea condiționată a
executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 14.11.2018 - 05.03.2019,
instanța de apel: 03.04.2019 - 17.04.2019,
instanța de recurs: 16.07.2019 - 02.10.2019.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 05 martie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Corjan Eugen a fost condamnat în baza art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități legate de circulația drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor lor, precum și a medicamentelor cu circuit restrâns pe un termen de 3 trei ani, în baza art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități legate de circulația drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor lor, precum și a medicamentelor cu circuit restrâns pe un termen de 3 ani.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități legate de circulația drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor lor, precum și a medicamentelor cu circuit restrâns pe un termen de 4 ani.

În temeiul art. 85 alin. (1) Cod penal, pentru cumul de sentințe, prin adăugirea parțială a pedepsei fixate potrivit sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 21 septembrie 2016, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități legate de circulația drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor lor, precum și a medicamentelor cu circuit restrâns pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, din data reținerii.

De la Corjan Eugen s-a încasat în beneficiul statului cheltuitelor de judecată pentru efectuarea expertizei judiciare în sumă de 840 lei și pentru efectuarea acțiunilor procesuale în mărime de 2000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Corjan E., în urma înțelegerii prealabile și împreună cu alte persoane, inclusiv o persoană în privința căreia materialele cauzei au fost disjuncte în procedură separată, urmărind scopul înstrăinării ilegale a drogurilor, din interes material, în scopul obținerii profitului bănesc, la 07.09.2018, în jurul orei 17⁴⁵, aflându-se la depozitul SRL "XXXXX", de pe str. XXXXX, din mun. XXXXX a primit de la Leșan V. droguri sub formă de marihuană pentru a fi înstrăinate terțelor persoane, iar ulterior, la aceeași dată, în jurul orei 17⁵⁰, aflându-se pe str. XXXXX din mun. XXXXX, i-a înstrăinat ilegal contra sumei de 2000 lei investigatorului sub acoperire cu date cifrate, XXXXX XXXXX, un pachetel din polietilenă în care, potrivit raportului de expertiză nr. XXXXX- XXXXX din 26.09.2018 se afla masă vegetală uscată de culoarea verde-cafenie, cu cantitatea de 6.51 gr., care reprezintă substanța stupefiantă marihuană, adică droguri în proporții mari.

Tot el, în urma înțelegerii prealabile și împreună cu alte persoane, inclusiv o persoană în privința căreia materialele cauzei au fost disjuncte în procedură separată, urmărind scopul înstrăinării ilegale a drogurilor, din interes material, în scopul obținerii profitului bănesc, la 08.09.2018, în jurul orei 16⁴⁰, aflându-se pe teritoriul depozitului indicat mai sus, din nou a primit de la complicele Leșan V. o sacoșă din polietilenă și un pachetel cu droguri, iar în cadrul percheziției corporale a lui Corjan E., realizată la 08.09.2018, orele 16⁵⁰ în fața depozitului indicat mai sus, au fost (depistate și ridicate sacoșa de polietilenă și un pachetel din polietilenă, în care, potrivit raportului de expertiză nr. XXXXX din 26.09.2018 se afla masă vegetală uscată de culoarea verde-cafenie, cu cantitatea de 490.23 gr., care reprezintă substanța stupefiantă marihuană, adică droguri în proporții mari, care erau destinate înstrăinării terțelor persoane, iar banii rezultați în urma înstrăinării drogurilor urmând a fi împărțiți între infractori.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut totalmente vina și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acțiunile lui urmând a fi încadrate în baza art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal

(epizodul din 07.09.18), ca păstrarea ilegală de droguri în proporții mari, săvârșită în scop de înstrăinare, precum și înstrăinarea ilegală a drogurilor în proporții mari, săvârșită de mai multe persoane și pe art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal (epizodul din 08.09.18), ca păstrarea ilegală de droguri în proporții mari, săvârșită în scop de înstrăinare, de către mai multe persoane.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a recunoscut vina și s-a căit sincer, nu este căsătorit, nu are copii la întreținere, nu este angajat în câmpul muncii, locuiește cu bunica, că circumstanțe agravante lipsesc, dar a comis 2 infracțiuni grave și în termenul de probațiune, anterior fiind condamnat prin sentința Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 21.09.2016 în baza art. 1921 alin. (2) lit. a), c) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei conform art. 90 Cod penal pe un termen de probă de 2 ani.

La fel, instanța a statuat că infracțiunea prevăzută de art. 217¹ alin.(3) Cod penal se pedepsește pentru persoanele fizice cu închisoare de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 3 la 5 ani.

Conform prevederilor art. 364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, limitele noi, reduse cu $\frac{1}{3}$ ale pedepsei închisorii, vor constitui de la 2 la 4,8 ani.

Prin urmare, ținând cont de lipsa circumstanțelor agravante și prezența doar a circumstanțelor atenuante, consideră posibilă stabilirea inculpatului a pedepsei închisorii în limita minimă prevăzută la articol, în temeiul art. 78 alin. (1) lit. a) Cod penal, adică 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități legate de circulația drogurilor, etnobotanicelor sau analogilor lor, precum și a medicamentelor cu circuit restrâns pe un termen de 3 ani, pentru fiecare infracțiune.

Totodată, având în vedere că au fost comise 2 infracțiuni grave, săvârșite în mod intenționat, care atentează la sănătatea populației, ținând cont de necesitatea contracarării și combaterii traficului de droguri; necesitatea protejării vieții și sănătății consumatorilor de droguri, precum și prevenirea atragerii în rețeaua de consumatori a copiilor și tinerilor care încă nu sunt dependenți de droguri; având în vedere scopul preventiv al pedepsei - că pedeapsa trebuie să contribuie nu numai la corectarea și reeducarea inculpatului, dar și să servească ca exemplu pentru toți cetățenii care vor dori să obțină venituri nu prin muncă cinstită, dar prin vânzarea de droguri, instanța a concluzionat imposibilitatea aplicării față de inculpat a prevederilor art. 90 Cod penal , după cum a solicitat apărătorul în proces.

Pe lângă aceasta, instanța a relevat că potrivit art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sânt suportate de condamnat.

3. Inculpatul Corjan Eu. a declarat apel, solicitând casarea sentinței în partea aplicării pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri.

Apelantul a invocat că, instanța de fond nu a luat în considerație toate criteriile de individualizare a pedepsei penale conform art. 75 și 73 Cod penal și anume: lipsa circumstanțelor agravante și prezența celor atenuante -

recunoașterea vinei și examinarea cauzei conform art. 364¹ Cod de procedură penală, starea familială a inculpatului (locuiește cu bunica, ultima aflându-se la întreținerea lui), nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, conform certificatului eliberat de Biroul de Probațiune, a executat pedeapsa condiționată aplicată prin sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 21.09.2016 în baza art. 192¹ alin. (2) Cod penal.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 aprilie 2019, apelul a fost respins ca fiind nefondat.

Instanța de apel a reținut că, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, respectiv, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Infrațiunea săvârșită de inculpat reglementată de art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal se califică ca o infracțiune „gravă”.

În conformitate cu art. 76 Cod penal în privința inculpatului a fost reținută circumstanța atenuantă - căința sinceră, iar careva circumstanțe agravante, instanța de fond nu a constatat.

Din materialele cauzei penale rezultă că inculpatul nu este la prima abatere de la legea penală, anterior a fost condamnat pentru comiterea a două infracțiuni grave, săvârșite cu intenție.

Astfel, prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 21.09.2016 Corjan E. a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (2), lit. a), c) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei conform art. 90 Cod penal pe un termen de probă de 2 ani.

Urmează a fi respinsă poziția inculpatului privind aplicarea unei pedepse mai blânde, ori, nu s-a constatat în acest sens careva circumstanțe pertinente pentru a considera că scopul pedepsei penale poate fi realizat cu aplicarea unei pedepse mai blânde, decât cea aplicată de către instanța de fond.

În acest sens, nu sunt întemeiate nici argumentele inculpatului că a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, locuiește cu bunica, care se află la întreținerea lui, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, deoarece aceste aspecte au fost deja apreciate de către instanța de fond în procesul de individualizare a pedepsei penale.

5. Avocata Malai Tatiana a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, cu respingerea cererii procurorului de încasarea cheltuielilor de judecată.

Recurenta a invocat că, instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75, 76, 90, 90¹ Cod penal, fără a da o apreciere obiectivă că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer, are loc permanent de trai, la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află, are o vârstă tânără, locuiește

cu bunica care se află la întreținerea lui, cauza a fost examinată în procedură simplificată.

Instanța de apel nu s-a expus supra posibilității aplicării prevederilor art. 90¹ Cod penal în privința inculpatului, această prevedere fiind cerută de partea apărării în instanța de apel.

Instanța de apel nu a luat în considerare că inculpatul este tânăr, are doar 21 de ani și că față de el poate fi aplicată o pedeapsă mai blândă, fără a fi izolat de societate în penitenciar, unde condițiile sunt degradante.

Totodată, instanțele de fond nu au aplicat corect prevederile art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expres neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt reprezintă stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect, se reține că recursul ordinar este fondat pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expres neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expres neclar, instanța a admis o eroare gravă

de fapt, raportată la prescripțiile din art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nominalizat nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont că inculpatul a comis, în termenul de probațiune, două infracțiuni grave, pentru care art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal prevede în exclusivitate pedeapsa închisorii de la 3 la 7 ani, de prevederile art. 61, 75, 90 alin. (10) și 85 alin. (1), (3) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. În cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei

săvârșește în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art. 85 Cod penal. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel just a concluzionat că în cazul în care inculpatul a recunoscut vina, s-a căit de cele comise, dar a comis infracțiunile în termenul de probă, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de avocat, pedeapsa definitivă urmează a fi cea cu închisoare. Ori, art. 90 alin. (10), 85 alin. (1) și (3) Cod penal, prescriu imperativ că pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a acestuia, precum și prevenirii de săvârșire de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. - 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

În al treilea rând conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentele specificate în recursul ordinar, că: „Referitor la cheltuielile de judecată instanțele de fond nu au aplicat prevederile art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală... respingerea cererii procurorului de încasarea cheltuielilor de judecată” nu au fost invocate de către inculpat în apel, deci nu au suport legal (pct. 3., 5. din decizie).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile atacate cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Malai Tatiana împotriva sentinței Judecătorie Chișinău din 05 martie 2019 și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 17 aprilie 2019, în privința inculpatului Corjan Eugen, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 25 octombrie 2019.

Președinte
Judecători

Iurie Diaconu
Liliana Catan
Ion Guzun